

NİÇİN PAKİSTAN?* (MUHAMMED İKBÂL'İN TARİHÎ KONUŞMASI)

Çev. Ahmet Albayrak**

Özet: Pakistan'ın kuruluşuna giden yolda ilk adım olarak kabul edilen aşağıdaki metin, Dr. Muhammed İkbâl'in Hindistan'ın Allahâbâd şehrinde 29 Aralık 1930 tarihinde toplanan ve entelektüel, akademisyen ve siyasetçilerin bulunduğu seçkin kişilerin oluşturduğu Tüm Hindistan Müslümanları Birliği'nin Yıllık Toplantısı'nda başkan olarak yaptığı konuşma metninin çevirisidir. Bu metin, İkbâl'in siyasî kabiliyetini ve niçin Pakistan sorusunun cevabını içermesine rağmen, ülkemizde henüz çevrilmiştir. Anadolu topraklarına

* Başlık, metnin içeriğine ve amacına uygun olarak tarafımızdan konulmuştur. Metindeki ara başlıkların, İkbâl'in konuşmasında veya orijinal yazılı metninde yer alıp almadığı belirtilmemektedir. Metindeki italik yazılımlar, tarafımıza ait olmayıp orijinal baskısından aynen aktarılmıştır. Bu metin *Presidential Address* başlığı ile kitapçık şeklinde Pakistan Devleti, Enformasyon ve Yayın Bakanlığı tarafından İslamâbâd şehrinde Khursheed Printers Ltd.'de yayınlanmıştır (Baskı tarihi yazılmamış). Söz konusu kitap, Lahor'da Cinnah Kütüphanesi'nde bulunmaktadır. Aynı metin ayrıca şu eserlerde de tam metin olarak veya kısmen yer almaktadır: Lâtif Ahmed Şirvanî (derleyen), *Speeches, Writings and Statements of Iqbal*, Lahore 1995 (4. bsk.; ilk baskı 1944), Pakistan İkbâl Akademisi Yay., s. 3-29; Gulâm Hüseyin Zülfikâr (derleyen), *Development of Iqbal's Mind and Thought*, Lahore 1998, s. 202-212; Gulâm Hüseyin Zülfikâr, *Pakistan as Visualized by Iqbal and Jinnah*, Lahore ts., s. 13-26; Richard Symonds, *The Making of Pakistan*, London 1950, s. 21, 35-36; *Chronology of Pakistan Movement* (December 29, 1930-August 14, 1947), National Archives of Pakistan Ministry of Culture & Tourism, Islamabad 1985, s. 1.

** Yard. Doç. Dr., Karadeniz Teknik Üniversitesi, Rize İlahiyat Fakültesi, Din Psikolojisi Anabilim Dalı Öğretim Üyesi (albayrak16@yahoo.com).

NİÇİN PAKİSTAN?

olan ilgisi ve Türklere olan sevgisi dolayısıyla İkbâl, Türkiye’de çok sevilen bir fikir ve aksiyon adamıdır.

Anahtar Kelimeler: Muhammed İkbâl, Pakistan, Hindistan/İndular, İngilizler, İslâm, Milliyetçilik, Simon Raporu, Yuvarlak Masa Konferansı.

Why Is Pakistan? (The Historical Speech of Muhammad Iqbal)

Summary: This text is the translation of the Address is delivered by Dr. Muhammed Iqbal as president at the Annual Session of the All-India Muslim League at Allahabad on 29th December, 1930. In this session, there were distinguished peoples such as intellectuals, academicians and politicians. It has been accepted that this speech is the first step to which the way on the foundation of Pakistan. The text has translated in our country yet in spite of containing the political capability of Iqbal and the answer of the question of why is Pakistan. In Turkey, Iqbal is very loved by men also if his readers or not as thinker and action man because of his interest in the lands of Anatolian and his affection to Turks.

Keywords: Muhammad Iqbal, Pakistan, India/Hindus, Englishmen, Islam, Nationalism, Simon Report, Round Table Conference.

Rahman ve Rahim Olan Allah'ın Adıyla,

Efendiler,

Hindistan'da, İslâm siyasî düşünce ve aktivitesi tarihinin en kritik zamanlarından birinde, Tüm Hindistan Müslümanları Birliği'nin tartışmalarına başkanlık yapmak üzere beni davet etmenizle

bahşetmiş olduğunuz onurdan dolayı sizlere içtenlikle minnettarım. Eminim ki bu büyük mecliste, benim tecrübemden kat kat fazla siyasî tecrübesi olan ve olaylara vukûfiyetinden dolayı kendilerine derin saygı duyduğum insanlar var. Bundan dolayı, bugün çalışmak üzere davet edilen bu tür kişilerin siyasî kararlarında meclisi yönetme talebimde, kendimi, sınırını aşmış biri olarak kabul edeceğim. Hiçbir fırkaya önderlik yapmıyorum; hiçbir lideri takip etmiyorum. Hayatımın çok büyük bir kısmını, İslâm'ın hukuk ve siyasetinin, kültürünün, tarihinin ve edebiyatının dikkatli bir şekilde araştırılmasına adanmışım. Zamanla kendisini gözler önüne seren, İslâm'ın ruhuyla olan bu sürekli bağlantının bana, İslâm'ın bir dünya gerçeği olarak anlamını derinden kavrama sezgisi verdiğini düşünüyorum. Değeri ne olursa olsun, bu bakış açısının ışığı altında, Hindistan Müslümanlarının İslâm'ın özüne sadık kalmada kararlı olduklarını iddia etmenin yanı sıra ben, sizin kararlarınıza müdahale etmemeyi, fakat bana göre bu kararların genel çerçevesini çizecek olan ana prensibi idrakinize açık bir şekilde sunmayı mütevazı bir görev olarak telakki ediyorum.

İslâm ve Milliyetçilik

İnkâr edilemez bir gerçektir ki ahlâkî bir ideal ve buna ilaveten siyasetin belirli bir türü -bu ifade ile, hukûkî bir sistemle düzenlenen ve belirlenmiş ahlâkî bir ideal ile hayat bulan bir toplum yapısını kastediyorum- olarak kabul edilen İslâm, Hindistan Müslümanlarını hayatlarının her döneminde biçimlendirici ana faktördür. İslâm, parçalanmış grup ve bireylerin bu temel heyecanlarını ve sadakat

NİÇİN PAKİSTAN?

duygularını zamanla techiz ederek sonunda onları, kendilerine ait ahlâkî bir bilinç taşıyan dört dörtlük insanlar haline dönüştürmüştür. Gerçekten, toplum oluşturan bir güç olarak İslâm'ın en iyi şekilde faaliyet gösterdiği dünyadaki belki de tek ülkenin Hindistan olduğunu iddia etmek abartı olmaz. Başka yerlerde olduğu gibi Hindistan'da da, bir toplum olarak İslâm'ın yapısı, özgün bir ahlâkî ideal tarafından esinlenmiş bir kültür şeklinde hemen hemen bütünüyle İslâm'ın işleyişine aittir. Buradan kast ettiğim şey, fevkalâde bir homojenlik ve derûnî bir birliği ile göze çarpan İslâm toplumu, İslâm kültürüyle beslenen kanunların ve kurumların etkisi altında büyümüş olduğudur.

Avrupa siyaset düşüncesinin etkisiyle yayılan düşünceler, hem Hindistan içinde hem de dışında günümüz Müslüman neslin görünüşünü hızla değiştiriyor. Bu fikirlerden etkilenen gençlerimiz, Avrupa'da evrimini tamamlamış bu gerçekleri, herhangi bir tenkide dayalı değerlendirme yapmaksızın, kendi öz ülkelerinde yaşayan güçler olarak görmekten endişe duyuyorlar. Avrupa'da Hıristiyanlık, geniş bir kilise organizasyonu içerisinde tedricen geliştirilen saf bir manastır tarikatı olarak anlaşılırdı. Luther'in başkaldırısı bu kilise organizasyonuna karşı yönelmişti; yoksa onun itirazı seküler karakterli herhangi bir siyasî sisteme karşı değildi. Bu açık nedenden ötürüdür ki, Hıristiyanlıkla bu tür seküler bir siyaset arasında ilişki yoktur. Luther'in bu organizasyona karşı isyan etmesi tamamen haklı idi. Buna rağmen, bana göre Luther, Avrupa'ya hakim olan özel şartlar içinde kendi başkaldırışının, sonunda Hz. İsa'nın evrensel ahlâkî ilkelerinin yerini, gelişen çoğulcu milliyetçilik fikriyle

tamamen değiştirilmesi anlamına geleceğinin ve bu yüzden ahlâkî sistemlerin alanının sınırlandırılacağının farkına varamamıştır. Bu nedenle insanın bakışının, bir ülke kavramı türünden daha realistik bir kurumu talep eden ve millî, yani yegâne siyasî dayanışma prensibi olarak vatan toprağını kabul etme çizgisinde geliştirilmiş çeşitli siyasî sistemler vasıtasıyla ifade bulan nasyonel bir bakışa dönüşmesi gibi pek çok şeyin birbirini karşılıklı olarak kötü bir şekilde etkileyerek bozulması, Rousseau ve Luther gibi kişilerle başlamış olan entelektüel hareketin sonucudur. Eğer din kavramını sadece öteki dünya ile ilgili bir kavram olarak ele alırsanız, o zaman, Avrupa'da Hıristiyanlığın başına ne geldiye hepsinin tamamen doğal olduğunu görürsünüz. Hz. İsa'nın evrensel ahlâkî ilkeleri, millî sistemin ahlâkî ve siyasî ilkeleriyle yer değiştirdi. Avrupa'nın vardığı sonuç, dinin, birey için özel bir konu haline indirgenmesi ve insanın dünyevî hayatı diye adlandırılan alana hiçbir müdahalede bulunamamasıdır.

İslâm, insanın birliğini, ruh ve maddenin uzlaşmaz düalizmi içerisinde ikiye ayırmaz. İslâm'da Tanrı ve evren, ruh ve madde, kilise ve devlet, birbiriyle organik bir bütünlüktür. İnsan, her yeri kaplayan manevî bir dünyanın ilgisinden vazgeçen profan bir dünyanın vatandaşı değildir. İslâm'a göre madde, ruhun mekân ve zaman içinde kendisini göstermesidir. Avrupa, muhtemelen Mani Düşüncesi'nin etkisinden beri, ruh ve madde düalizmini kritik etmeksizin kabul eder. Bugün Avrupa'nın en iyi düşünürleri, bu temel hatanın farkındadırlar. Fakat devlet adamları, ruh ile maddenin düalizmini dünyaya tartışılmaz bir doğma olarak kabul ettirmeğe dolaylı bir şekilde zorluyorlar. Böylece,

NİÇİN PAKİSTAN?

Avrupa dinî ve siyasî düşüncesini geniş ölçüde etkileyen bu ruhî ve dünyevî alanın ayrılması hatası, Avrupa devletlerinin yaşamından Hıristiyanlığın hemen hemen bir bütün olarak uzaklaşması sonucunu doğurdu. Bu sonuç, insanî olmayan fakat millî olan ilgilerle belirlenmiş kötü yapıli devletlerin karşılıklı olarak kurulmasıdır. Hıristiyanlığın ahlâkî ve dinî kanaatlerini ayaklar altına aldıktan sonra kötü yapılanmış bu devletler, bugün federasyon kurmuş bir Avrupa ihtiyacını, yani Hıristiyan kilise organizasyonunun bir zamanlar onlara verdiği birlik ihtiyacını hissediyorlar. Ama onlar, Hz. İsa'nın insan kardeşliği vizyonunun ışığında yeniden yapılanma yerine, Luther'in telkininin etkisiyle hazır olanı yıkıp yok etmeyi kabul ettiler. İslâm dünyasında Luther, kabul edilemez bir fenomendir. Çünkü İslâm'da Hıristiyanlığın, yıkıcılığı davet eden, Orta Çağ'dakine benzer kilise organizasyonu yoktur. İslâm dünyasında bizim, dinamiklerinin canlı olduğuna inandığımız evrensel bir siyasetimiz vardır. Fakat, modern dünya ile bağlantı kurmak isteyen bizim yasama meclisindeki hukukçularımızın sahip oldukları yapı, bugün yeni düzenlemelerle oluşacak güçlü bir yenilenme ihtiyacı ile karşı karşıyadır.

İslâm dünyasında millî olma fikrinin varacağı noktanın ne olacağını bilmiyorum. İslâm, daha önce, farklı bir ruhun ifadesi olan birçok fikri asimile ettiği ve dönüştürdüğü gibi, millî olma fikrini asimile edip etmeyeceğini ve dönüştürüp dönüştürmeyeceğini veya bu fikrin gücüyle kendi bünyesinde radikal bir dönüşüme izin verip vermeyeceğini önceden tahmin etmek zordur. Leiden'den Profesör Wensinck geçenlerde bana şöyle yazdı: “Bana öyle görünüyor ki

İslâm, Hıristiyanlığı bir asırdan daha fazla meşgul eden bu krizin içine doğru sürüklenmektedir. Birçok köklü fikirlerden vazgeçmek zorunda olduğunuz zaman, dinin kurumlarının nasıl korunabileceği büyük bir sorundur. Bana öyle görünmektedir ki, Hıristiyanlık için hangi sonucun olacağını ileri sürmek hemen hemen hiç mümkün değilse de, İslâm için ne olacağını ileri sürmek daha az mümkündür.” Şimdiki zamanımızda millî olma fikri Müslümanların nazarında ırkçılık olarak anlaşılmakta ve böylece fikirden ziyade şekil olarak, İslâm’ın insanîleştirme çalışmasıyla önlenmektedir. Irksal bilincin gelişmesi, farklı ve hatta İslâm’ın standartlarına karşı standartların gelişmesi anlamına gelebilir. Ortaya konan bu akademik tartışmadan dolayı beni bağışlayacağınızı ümit ediyorum.

Tüm Hindistan Müslümanları Birliği’nin bu toplantısının konuşması için seçtiğiniz kişi, (M. İkbâl; çev.) insanın bakış açısını coğrafî sınırlılıklardan kurtarmada yaşayan bir güç olarak İslâm’dan ümitsiz değildir. O inanmaktadır ki din, devletlerin olduğu kadar bireylerin hayatında da en önemli güçtür ve sonuç olarak inanmaktadır ki *İslâm’ın kendisi bir kaderdir ve bir kader ıstırap çekmeyecektir!* Böyle bir kişi, problemlere ancak sahip olduğu bakış açısıyla bakabilir. İşaret ettiğim bu problemin bütünüyle bir kuramsal nazariye olduğunu düşünmeyin. Bu, bir yaşam ve davranış sistemi olarak İslâm’ın hakiki dokusunu etkilemek için planlanmış, yaşayan ve pratik bir problemdir. Bu problemin doğru bir çözümü sadece, Hindistan’da geleceğinizi ayrı bir kültürel birim olarak yaşamanıza bağlıdır. Tarihimizde hiçbir zaman İslâm, bugün karşılaştığımız durumdan daha

NİÇİN PAKİSTAN?

büyük bir sınanma ile karşı karşıya kalmadı. Bir insanın kendi sosyal yapısındaki temel prensiplerde değişiklik yapmak için onları yeniden yorumlaması veya reddetmesi anlaşılabilir bir arzudur. Fakat bu insanların, yeni bir tecrübeyi denemeye başlamadan önce, ne yaptıklarını açık bir şekilde görmeleri, kendileri için kesinlikle gereklidir. Gündeme getirdiğim bu önemli problem hakkında farklı bir şekilde düşünen herhangi bir kişiyle tartışmayı tasarladığımı hiç kimse düşünmesin. Sizler özel bir amaçla bir araya toplanmış Müslüman insanlarsınız ve İslâm'ın ruhu ve idealleri için hakikatin var olmaya devam etmesine çok arzulu olduğunuzu tahmin ediyorum. Bu yüzden benim tek arzum, şimdiki durum hakkında gerçekten inandığım gerçeğin ne olduğunu sizlere açıkça söylemektir. Sizin siyasî hareketinizin geniş caddesini kendi ışığıma göre aydınlatmak, bu yolda benim için mümkün olan tek şeydir.

Hindistan Milleti Birliği

Öyleyse, problem ve bu problemin kapsamı nedir? Din, özel bir konu mudur? Daha önce Avrupa'da Hıristiyanlığın yüz yüze geldiği gibi, ahlâkî ve siyasî bir ideal olarak İslâm'ı, İslâm Dünyası'nda aynı kaderle yüz yüze gelmesini görmek ister misiniz? İslâm'ı ahlâkî bir ideal olarak sürdürmek ve herhangi bir parçasında dinî tavrın rol oynamasına izin verilmeyen millî politikaların lehine, İslâm'ı, siyasî bir ideal olarak reddetmek mümkün müdür? Müslümanların bir azınlık içerisinde olacağı Hindistan'da bu soru, özel bir öneme sahiptir. Bir Avrupalıya göre dinin, özel bireysel bir tecrübe olduğu önermesi şaşırtıcı değildir. Avrupa'da, madde

dünyasından vazgeçen ve gözünü tamamen ruh dünyasında sabitleştiren bir manastır tarikatı olarak Hıristiyanlık kavramı, düşüncenin mantıkî gelişimiyle birlikte bu önermenin somutlaşmış olarak görülmesine yol açtı. Kur'ân'da belirtildiği gibi, Hz. Peygamber'in dinî tecrübesinin niteliği, tamamen farklıdır. O, içerisinde deneyi barındıran ve deneyin sosyal çevresinde olmayan reaksiyonları zorunlu kılan tamamen biyolojik bir olay anlamındaki saf bir tecrübe değildir. O, bir sosyal düzeni meydana getiren bireysel tecrübedir. Bu tecrübenin günümüzdeki sonucu, kaynağının vahye dayalı olması sebebiyle yurttaşlığın öneminin küçümsenemediği belirli resmî kavramlarla oluşmuş siyasî bir organizasyonun temelleridir. Bu nedenle İslâm'ın dinî ideali, kendisinin oluşturduğu sosyal düzenle organik bir şekilde ilişkilidir. Birinin reddedilmesi, neticede diğerinin de kabul edilmemesini gerektirecektir. Bu nedenle millî çizgiler üzerine bir siyasetin inşası, eğer İslâm'ın birlik ve dayanışma ilkesiyle yer değiştirme anlamına gelirse, bunun bir Müslüman için gerçekten düşünülmesi imkânsızdır. Bu, günümüzde Hindistan'daki Müslümanları doğrudan ilgilendiren bir problemdir. Renan der ki: "İnsan, ne ırkıyla ne de diniyle, ne nehirlerin akıntısı ne de sıralanan dağların yönlendirmesiyle köleleşir. Büyük bir insan kütlesi, sağlıklı bir zihin ve heyecanlı bir kalple, millet diye adlandırılan ahlâkî bir bilinç meydana getirir." Her ne kadar insanları pratik olarak yeniden yapılandırma ve onları yeni bir duygusal formla donatmak uzun ve güç bir süreci gerektirse de, böyle bir oluşum oldukça mümkündür. Hindistan'da Kabir'in öğretileri ve Ekber'in tanrısal inancı, bu ülkenin insanların hayal gücünü keşfedebilmiş

NİÇİN PAKİSTAN?

olsaydı, bu oluşum gerçek olabilirdi. Hindistan'da farklı kast gruplarının ve farklı dinî grupların kendi kişiliklerini daha büyük bir bütüne dahil etme eğiliminde olmadıkları tecrübeyle görülmüştür. Her grup kendi kolektif varlığını şiddetli bir şekilde kıskanır. Renan'ın düşüncesinde bir milletin özünü oluşturan bir çeşit ahlâkî bilincin oluşumu, Hindistan insanlarının ödemeye hazır olmadıkları bir bedeli gerektirir. Bu yüzden, Hindistan Milleti Birliği fikri reddedilmeksizin araştırılmalı, fakat bu araştırma pek çok konuda karşılıklı uyum ve işbirliği içerisinde olmalıdır. Gerçek devlet adamlığı, kendilerinin hoşuna gitmese bile gerçekleri önemser. Tek pratik yol, mevcut olmayan şeylerin var olduğunu varsaymak değil, aksine gerçekleri olduğu gibi kabul etmek ve onları bizim çıkarımıza en uygun bir şekilde kullanmaktır. Hindistan birliğinin bu yönde keşfedilmesi sadece Hindistan'ın değil, Asya'nın geleceğine de bağlıdır. Hindistan, Asya'nın minyatürüdür. İnsanlarının bir kısmı Doğu milletlerinin, bir kısmı ise Orta ve Batı Asya milletlerinin kültürel eğilimlerine sahiptir. Eğer Hindistan'da işbirliğinin etkili bir prensibi ortaya konabilirse bu durum, insanların doğuştan gelen herhangi bir kapasitesizliği yüzünden değil de, daha çok tarihî süreç içerisindeki durumu yüzünden uzun süredir ıstırap çeken bu eski toprak parçası için barış, huzur ve karşılıklı iyi niyeti getirecektir. Ve aynı zamanda Asya'nın bütün siyasî problemi çözüme kavuşacaktır.

Bununla birlikte, böylesi bir iç uyumun prensiplerini bulmak için harcadığımız çabanın başarısız olduğunu görmek, acı vericidir. Niçin

başarısız oldu? Belki biz, birbirimizin niyetlerinden ve yekdiğerimizi idaresi altına almak için gizli bir hedeften kuşkulunuz. Belki biz, karşılıklı işbirliğinin getireceği yüksek kazançlar içerisinde, ellerimizde bulundurduğumuz imkânların tekelini bırakamıyoruz ve dıştan büyük bir yurtseverlik gibi görünen fakat içten bir kast veya bir kabile gibi dar bir düşünce olan milliyetçilik pelerini altında egoizmimizi gizliyoruz. Belki biz, her grubun kendi kültürel geleneklerine göre özgür olarak gelişme hakkını kabul etmede isteksiz durumdayız. Fakat başarısızlığımızın sebebi her ne olursa olsun, ben hâlâ umutluyum. Olaylar, dahilî uyumun bazı çeşitleri yönünde meylediyor gibi görünmektedir. Ve Müslümanların düşüncesini okuyabildiğim kadar, şunu açıklamada hiç tereddüt etmiyorum: Hindistan Müslümanlarının, sürekli toplumsal bir yerleşmenin temel ilkesi olarak tanımlanan Hindistan'da sahip oldukları yurt topraklarında kendi kültür ve gelenek çizgileri üzerinde tam ve özgür gelişimleri için hak tanırırsa, onlar Hindistan'ın özgürlüğü için kendilerini bütünüyle feda etmeye hazır olacaklardır. Her grubun kendi çizgileri üzerinde özgür gelişimine hak verilmesi prensibi, dar komünalizmin (Her eyaletin veya yerel topluluğun ayrı bir devlet olarak idare edildiği, bazen etnik veya dinî temele dayanan ve federal devlet içerisinde gerçek otonomiye sahip idarî sistem; çev.) herhangi bir sezgisinden esinlenmez. Her eyaletin ayrı bir devlet olarak idare edildiği idarî sistemler vardır. Diğer topluluklara karşı kötü niyet duygusuyla dolu olan bir topluluk, alçak ve şerefsizdir. Ben, diğer toplulukların geleneklerine, hukuklarına, dinlerine ve sosyal kurumlarına en yüksek saygıyı göz önünde

NİÇİN PAKİSTAN?

bulundururum. Hatta, Kur'ân'ın öğretilerine göre, eğer ihtiyaç olursa onların ibadet yerlerini korumak bile benim görevimdir. *Ancak ben, hayatımın ve davranışımın kaynağı olan ve dininin, edebiyatının, düşüncesinin, kültürünün bana verdikleriyle beni olduğum gibi şekillendiren ve dolayısıyla benim şimdiki bilincimde yaşayan etkin bir faktör olarak onun bütün geçmişinin yeniden canlandığı toplumsal gruba âşığıım.* Nehru Report yazarları bile komünalizmin bu yüksek noktadaki görünümünün değerine itibar ederler. Sind Bölgesi'nin ayrılmasını tartışırken onlar derler ki: "Aynı topluma ait olmayan eyaletlerin oluşturulabileceği şeklindeki milliyetçiliğin daha geniş bakış açısından konuşmak, bir bakıma, milletlerin ayrılmayacağı daha geniş uluslararası bakış açısından konuşmayla eşittir. Her iki ifade de, kendi içinde gerçeklik ölçüsüne sahiptir. Fakat, tam bir millî özerklik olmaksızın uluslararası bir devlet meydana getirmenin olağanüstü bir şekilde zor olduğunu, en güvenilir enternasyonalizm taraftarları söylemektedirler. *Bundan dolayı bütünüyle kültürel özerklik ve komünalizmin en iyi yönü olan kültür olmaksızın, uyumlu bir millet meydana getirmek zor olacaktır.*"

Hindistan İçinde Müslüman Hindistan

O zaman, daha yüksek bir görünümünde komünalizm, Hindistan gibi bir ülkede bütünüyle uyumun oluşumu için vazgeçilmezdir. Hindistan toplumunun birimleri, Avrupa ülkelerindeki gibi bölgesel değildir. Hindistan, farklı ırklara sahip insan gruplarında farklı dillerin konuşulduğu ve farklı dinlerin açıkça yaşandığı bir kıtadır. Onların

davranışları, ortak bir ırk bilinciyle hiçbir şekilde belirlenemez. Hatta Hindular bile homojen bir grup formunda değildir. Hindistan'da toplumsal grupların gerçeği dikkate alınmaksızın Avrupa demokrasi prensibi uygulanamaz. Bundan dolayı, Müslümanların Hindistan içinde bir Müslüman Hindistan oluşturma isteği, tamamen haklıdır. Delhi'de düzenlenen Tüm Müslüman Gruplar Konferansı'nın kararı, bana göre tamamıyla, parçalardan oluşan bütünün kendi kişiliklerini bastırması yerine, tamamen onları geliştirebilecek imkânlar olarak çözüme kavuşturma riskine girmeye gücü yeten, bu yüce ve uyumlu bir bütün idealinden esinlenmiştir. Bu kurumun, bu kararda Müslümanların şekillenen isteklerini kesinlikle onaylayacağından şüphe etmiyorum. Kişisel olarak, orada şekillenen isteklerden daha ileriye gitmek istiyorum. *Pencab, Kuzey-Batı Sınırı Eyaleti, Sind ve Belucistan'ın tek bir devlet içerisinde birleşmiş olduğunu görmeyi arzu ediyorum. İngiltere İmparatorluğu içerisinde veya İngiltere İmparatorluğu olmaksızın bir özerklik, yani birleşmiş Kuzey-Batı Hindistan Müslüman Devleti oluşumu, bana, en azından Kuzey-Batı Hindistan'daki Müslümanların nihaî kaderi olacakmış gibi gözüküyor.* Bu öneri, Nehru Komitesi'ne iletildi. Eğer gerçekleşirse yönetilmesi çok zor olan bir devlet olacağı gerekçesiyle bu öneriyi reddettiler. Bahsedilen bölge göz önüne alınırsa haksız sayılmazlar; bu öneriyle tasarlanan devletin nüfusu bakımından, şimdiki Hindistan eyaletlerinin bazısından daha az olabilecektir. Ambala Taksimi'nin ve belki Müslüman olmayanların hakim olduğu bazı bölgelerin reddi, daha az geniş ve Müslümanların nüfusu daha fazla olacağı

NİÇİN PAKİSTAN?

bir sonuç oluşturacaktır. Öyle ki, önerinin reddi, bu birleşmiş devlete kendi bölgesi içerisinde Müslüman olmayan azınlıkları daha etkili olarak korumaya imkân sağlayacaktır. Bu fikir, Hinduları ve İngilizleri endişelendirmemelidir. Hindistan, dünyada en büyük Müslüman ülkedir. İslâm'ın bu ülkede kültürel bir güç olarak yaşaması, büyük ölçüde, belirli bir devlete ait bir ülke içinde merkezîleşmesine bağlıdır. Hindistan Müslümanlarının en çok yaşadığı bölgede, askerî ve polis gücü olarak sağladıkları hizmet, İngilizlerin adaletsiz uygulamalarına rağmen, İngiliz yönetimini bu ülkede mümkün kılmıştır ve Asya'nın olduğu gibi, Hindistan'ın da problemini sonunda çözecektir. Bu durum, Müslümanların sorumluluk bilincini artıracak ve onların yurtseverlik duygularını derinleştirecektir. Böylece, Hindistan'ın siyasî yapısı içerisinde tam bir gelişme imkânına sahip olarak, Kuzey-Batı Hindistan Müslümanları, fikirlerden veya süngülerden birinin istilasıyla olacak bir dış istilaya karşı Hindistan'ın en iyi savunucuları olduğunu ispat edecektir. Pencab %56 Müslüman nüfusuyla, Hindistan ordusundaki toplam savaşçı taburların %54'ünü oluşturur ve eğer bağımsız Nepal Devleti'nden ondokuz bin acemi Gurkha askeri hariç tutulursa, Pencap asker grubunun miktarı tüm Hindistan ordusunun %62'sini oluşturur. Bu yüzdeler hesabına, Kuzey-Batı Sınır Eyaleti'nden ve Belucistan'dan Hindistan ordusunun ihtiyacını karşılayan hemen hemen altı bin savaşçı katılmamıştır. Buradan yabancı saldırılara karşı Hindistan'ın savunması konusunda Kuzey-Batı Hindistan Müslümanlarının imkânlarını kolaylıkla hesaplayabilirsiniz. Saygıdeğer (The Right Hon'ble =İngiltere'de bir asalet ünvanı; çev.) Mr. Srinivasa

Sastri, Müslümanların Kuzey-Batı sınırı boyunca özerk Müslüman devletleri oluşturmak için taleplerinin, “Hindistan Hükümeti üzerindeki olağanüstü durumların içinde baskı uygulama araçları kazanmak” arzusuyla harekete geçirilmiş olduğunu düşünür. Ona açıkça söyleyebilirim ki, Müslümanların bu isteği, üzerimize atfettiği bu tür bir dürtüyle harekete geçirilmiş değildir; bu istek, Hindistan’ın bütününde sürekli olarak toplumsal üstünlüğü ele geçirme görüşündeki milliyetçi Hindu siyasetçileri tarafından tasarlanan üniter devlet tipi altında pratikte mümkün olmayan özgür bir gelişme için samimi bir istekle harekete geçirilmiştir.

Hindular, özerk Müslüman devletlerinin oluşumunun, bu tür devletlerde bir çeşit dinî yönetimin başlangıcı anlamına geleceğinden korkmamalıdır. Daha önce size din kelimesinin anlamını İslâm’a göre belirtmiştim. Gerçek şudur ki, İslâm bir kilise değildir. İslâm Devleti, Rousseau’nun bu tür bir düşüncesinden çok önce, sözleşmeyle belirlenmiş bir organizma olarak tasarlanmıştır. Bu devlete, insanı dünyanın bu veya şu parçasıyla tanımlayan, dünyaya kök salmış bir yaratık gibi kabul etmeyen, ancak insana sosyal bir mekanizmayla ilgili olarak anlam veren ve onu bu mekanizmanın yaşayan bir faktörü olarak haklara ve görevlere sahip olan manevî bir varlık olarak ele alan ahlâkî bir ideal hayat verir. Müslüman bir devletin karakteri hakkında, *Times of India* Gazetesi’nin Hindistan Bankacılığı Soruşturma Komitesi’nde önde gelen birisinden kısa bir süre önce yaptığı alıntıyla hüküm verilebilir. Gazetenin belirttiği üzere, “Eski Hindistan’da devlet, faiz oranlarını belirleyerek kanunları düzenlerdi; Fakat Müslümanların olduğu

NİÇİN PAKİSTAN?

zamanlarda, İslâm'ın ödünç verilen para üzerinden kârın gerçekleşmesini açıkça yasaklamasına rağmen, Hindistan Müslüman devletleri bu tür faiz oranlarına sınırlamaları zorla kabul ettirmemiştir.” Bundan dolayı ben, Hindistan'ın ve İslâm'ın en iyi menfaatleri için, birleşmiş bir Müslüman devletinin oluşumunu arzu ediyorum. Hindistan için bu devlet, dahilî güç dengesiyle sonuçlanan güvenlik ve barış anlamına gelecektir; İslâm için ise, Arap Emperyalizmi'nin güç kullanmasıyla erimeye yüz tutan İslâm'ın kendisini bu damgadan kurtarması; İslâm'ın kendi hukukunu, eğitimini, kültürünü harekete geçirmesi, ve bunları kendi orijinal ruhu ile modern zamanların ruhu arasında yakın bir bağlantı içine yönlendirmesi için bir fırsat anlamına gelecektir.

Federal Devletler

İklimler, ırklar, diller, âmentüler ve sosyal sistemler içerisindeki Hindistan'ın sonsuz çeşitliliğinin görüntüsü ortadadır. Dil, ırk, tarih, din ve ekonomik çıkarların birliğine dayanan özerk devletlerin oluşumu, Hindistan'da istikrarlı anayasal yapının korunması için tek mümkün yoldur. Simon Raporu'nun altını çizdiği federasyon kavramı, halk meclisi olan Merkezî Yasama Meclisi'nin kaldırılmasını ve onun yerine federal devletlerin temsilcilerinden oluşan bir meclisin oluşumunu zorunlu kılmaktadır. Ayrıca bu rapor, belirttiğim sınır çizgileri üzerinde toprağın yeniden dağıtımını gerektirir. Ve rapor, her ikisini de tavsiye eder. Sorunun bu değerlendirmesine bütün kalbimle

destek veririm, ve daha sonra, Simon Raporu'nda tavsiye edilen toprağın yeniden dağıtımını fikrinin iki durumu gerçekleştirmek zorunda olduğunu teklif etme cüretini gösteririm. Bunların, yeni anayasanın oluşturulmasından önce yapılması ve sonunda toplumsal problemi çözecek şekilde düzenlenmesi zorunludur. Toprağın doğru bir şekilde yeniden dağıtımını, ortak ve ayrı seçmen tartışmasını Hindistan'ın anayasal sorunları gündeminden kaldıracaktır. Eyaletlerin şimdiki yapısı, bu tartışmadan büyük ölçüde sorumludur. Hindular, ayrı seçmenlerin gerçek bir milliyetçilik ruhuna zıt olduğunu düşünür. Çünkü o, millet kelimesinden, özel kişiliğini yitirmemesi gereken toplumsal bağımsız bir yapının olmadığı ortak birleşmenin bir türü anlamını çıkartır. Bununla birlikte, böyle bir durum mevcut değildir. Onun olması da arzu edilmez. Hindistan, ırksal ve dinsel çeşitliliğin olduğu bir kara parçasıdır. Müslümanların genel ekonomik zayıflığı, onların özellikle Pencab'daki büyük borçları, ve onların mevcut oluşumdaki bazı eyaletlerde yetersiz çoğunlukları dikkate alınır, ayrı seçmenlere sahip olma kaygımızın anlamını açık bir şekilde görmeye başlayacaksınız. Bu tür bir ülkede ve bu tür şartlarda, bölgesel seçmenler bütün çıkarların yeterli düzeyde temsil edilmesini güvence altına alamazlar ve bu durum bizi kaçınılmaz bir şekilde oligarşinin oluşumuna götürür. Hindistan Müslümanları, eğer eyaletlerinin sınırları, dinsel, ırksal, kültürel ve dinsel birliğe sahip ve bir dereceye kadar homojen toplumları oluşturacak şekilde çizilirse, tamamen bölgesel seçmenler için herhangi bir itiraza sahip olamaz.

Simon Raporunda Anlaşıldığı Gibi Federasyon

NİÇİN PAKİSTAN?

Fakat şimdiye kadar, Merkezî Federal Devleti ilgilendiren iktidar sorununda, Hindistan ve İngiltere bilginlerinin (The Pundit =Özellikle Sanskrit dili veya Hindu dini âlimi; çev.) önerdikleri anayasalarda güç fark edilen bir motivasyon farklılığı vardır. Hindistan bilginleri, şimdiki şekliyle hüküm süren merkezî otoriteden rahatsızlık duymazlar. Onların bütün arzuları, bu otoritenin, bütün'ü sürdürmeye devam eden Merkezî Yasama Meclisi'nden tamamen sorumlu hale gelmesi ve onların çoğunlukta olduğu yerlerde var olmak için atanmış elemanı bırakma konusunda daha fazla güçlenmiş olmasıdır. Diğer yandan İngiliz bilginler, daha sorumlu bir hükümet yönünde bir gelişme olduğunda, merkezdeki demokrasinin kendi menfaatleri aleyhine çalıştığını ve şu an ellerinde tuttıkları gücü de absorbe edeceğini anladıklarından, demokrasi tecrübesini merkezden çevreye yönlendirdiler. Şüphe yok ki, onlar federasyon prensibini gündeme getirdiler ve belirli teklifleri hazırlayarak bir başlangıç meydana getirmiş olma izlenimini verdiler. Yine de, İngiliz bilginlerinin bu prensibi değerlendirmesi, federasyonun Müslüman Hindistan'ın nazarındaki değerini belirleyen şeylerden bütünüyle farklı düşünceler tarafından belirlenmektedir. Müslümanların federasyon talebi, Hindistan'ın en zor probleminin – yani toplumsal problem- en uygun bir çözümü olması dolayısıyladır. Kraliyet Hükümet Temsilcileri'nin federasyon görüşü, prensipte iyi gözükse bile, federal devletlere yönetim sorumluluğu verme niyetindeymiş gibi gözükmezler. Gerçekte bu görüş, Hindistan'da İngilizler için ihdas edilen demokrasinin uygulamasının oluşturduğu durumdan kaçış vasıtasını sağlamanın ötesine geçemez

ve toplumsal sorunu olduğu gibi bırakarak görmezden gelir.

Böylece ortaya çıkmaktadır ki, gerçek federasyon fikri bakımından Simon Raporu, federasyon prensibinin gerçek önemini neredeyse hükümsüz bırakmaktadır. Merkezî Meclis'te Hindu çoğunluğunu sağlayan Nehru Raporu, yönetimi tek bir üniter forma ulaştırır. Çünkü bu tür bir kurum, Hindistan'da baştanbaşa Hindu egemenliğini sağlamlaştırır. Simon Raporu, kısmen İngilizler uzun süredir sahip olduğu ve kullandığı gücü bırakmaya doğal olarak istekli olmadıklarından dolayı ve kısmen Hindistan'da toplumlar arası anlayışın yokluğunda gücü kendi ellerinde bulundurduklarını akılda tutmaları için makul bir durumu fark etmelerinin onlar için mümkün olmasından dolayı mevcut İngiliz egemenliğini, gerçek olmayan bir federasyonun ince maskesi arkasında muhafaza eder. Benim fikrime göre, kendi kendini yöneten bir Hindistan'da üniter bir devlet düşünülemez. Merkezî federal devlet, sadece federal devletlerin özgür onayları ile ona bıraktıkları güçlere sahip olmalı ve 'artakalan güçler' tamamen kendi kendini idare eden birim devletlere bırakılmalıdır. Hindistan Müslümanlarına, İngiliz veya Hindistan kaynaklı olsa da, gerçek federasyon prensibini neredeyse hükümsüz bırakan veya onları farklı siyasî bağımsız varlıklar olarak tanımlamada başarısız olan bir sistemi kabul etmelerini asla tavsiye edemem.

Yuvarlak Masa Konferansında Tartışıldığı Şekliyle Federal Tasarı

Merkezî Hükümet'te yapısal bir değişim ihtiyacı, İngilizlerin bu değişimi uygulamada en etkili araçları

NİÇİN PAKİSTAN?

keşfetmelerinden muhtemelen çok önceleri görülmüştü. Hindistan Prensleri'nin Yuvarlak Masa Konferansı'na katılmalarının gerekli olduğunun oldukça geç bir aşamada açıklanmasının sebebi budur. Hindistan Prensleri'nin Tüm Hindistan Federasyonu'na katılma isteklerini dramatik bir şekilde ifade ederken görmek, tüm Hindistan halkı için, özellikle de azınlıklar için bir süprizdi. Onların deklarasyonunun bir sonucu olarak, Hindu delegeler –yönetimin üniter formunun uzlaşmaz avukatları-, federal tasarının gelişimini sessizce kabul ettiler. Hatta sadece birkaç gün önce, Hindistan için federal bir tasarımı öneren Sir John Simon'u sert bir şekilde eleştiren Mr. Sastri, aniden fikrinden döndü ve Konferans'ın bütün üyelerin hazır bulunduğu oturumunda kendisinin değişimini itiraf etti. Böylece, kendisinin kapanış konuşmasındaki onun en zeki görüşlerinden birinin, İngiltere'nin Başbakanı'na sunumu mümkün oldu. Bütün bunlar, hem Hindistan Prensleri'nin katılımı için uğraşan İngilizler için, hem de Tüm Hindistan Federasyonu'nun gelişimini tereddüt etmeksizin kabul eden Hindular için aynı anlama sahipti. Gerçek şudur ki, Hindistan Prensleri'nin –sadece birkaç Müslüman arasından- federasyon tasarısına katılımı, iki amaca hizmet eder. Bir yandan, Hindistan'da pratikte olduğu gibi İngiliz gücünün devam etmesindeki en önemli faktöre hizmet ederken diğer yandan, Tüm Hindistan Federal Kongresi'ndeki Hinduların ezici çoğunluğu sağlar. Bana göre ortaya çıkmaktadır ki, Merkezî Hükümet'in son şekliyle ilgili Hindu-Müslüman farklılıkları, kendilerinin despot yönetimi için tasarıda daha iyi güvenlik ihtimalleri gören Prenslerin aracılığı yoluyla İngiliz politikacıları tarafından açıkça kendi

çıkarları için kullanılmaktadır. Eğer Müslümanlar bu tür herhangi bir tasarımı sessizce kabul ederlerse, bu tasarı Hindistan'da siyasî bir kimlik olarak kendi sonlarını son derece hızlandıracaktır. Bu sonuçla oluşturulan Hindistan Federasyonu Politikası, Merkezî Federal Kongresi'nde en büyük grubu oluşturan Hindu Prensleri tarafından pratik bir şekilde kontrol edilecektir. Onlar her zaman, İmparatorluk ile ilgili problem konusunda Kraliyet iktidarı için desteklerini ödünç olarak verirler; ve ülkenin dahilî yönetimiyle ilgili olduğu kadar, Hindu Prensleri, Hinduların üstünlüğünü sürdürmede ve güçlendirmede işe yararlar. Bir başka ifadeyle, tasarının Hindu Hindistan ile İngiliz Emperyalizmi arasında, sen beni Hindistan'da korursan bunun karşılığında sana diğer bütün Hindistan topluluklarını kalıcı bir itaat içerisinde muhafaza etmek için sana Hindu oligarşisini sağlarını şeklindeki bir tür uzlaşmayı amaçladığı ortaya çıkmaktadır. Bu yüzden eğer İngilizler Hindistan eyaletlerini gerçekten özerk devletler haline dönüştürmezlerse, Hindu Prenslerin Hindistan federasyonu tasarısına katılımı, sadece, İngiliz politikacıları tarafından, bütün grupları – Müslümanları federasyon *kelimesi* ile, Hinduları merkezde bir çoğunluk ile ve İngiliz Emperyalistleri'ni, Tory veya Labourite olsun, gerçek gücün *önemli bölümü* ile- ilgilendiren herhangi bir gerçek güç bırakmaksızın memnun etmek için ustaca bir hareket olarak yorumlanabilecektir.

Hindistan'daki Hindu Devletleri Müslüman devletlerden çok fazladır; ve Müslümanların Merkezî Federal Kongresi'nde Hindistan devletleri gibi İngiliz Hindistan'dan gelen temsilcilerden oluşturulmuş bir Hükümet Meclisi veya Meclisleri içerisinde

NİÇİN PAKİSTAN?

toplatabilmek için %33 oranındaki koltuk sayısını nasıl talep ettikleri görülmeye devam edecektir. Ümit ederim ki Müslüman delegeler, Yuvarlak Masa Konferansı'nda tartışıldığı şekliyle federal tasarinin karmaşıklıklarının bütünüyle farkındadırlar. Önerilen Tüm Hindistan Federasyonu'nda Müslümanların temsili konusu, şu ana kadar tartışılmamıştır. Reuter'in özeti der ki: "Ara rapor, Federal Yasama Meclisi'nde her biri İngiliz Hindistan'ı ve İngiliz Devleti'nin temsilcilerini barındıran iki meclisi tasarlamaktadır. Katılım oranı, Alt-Komite için şu ana kadar bahsedilmeyen başkanlığın sorumluluğu altında sonradan dikkate alınacak bir konu olacaktır." Benim kanaatime göre, oran sorunu en büyük öneme sahiptir ve Kongre'nin yapısı hakkındaki ana sorunla eşzamanlı olarak ele alınmalıdır.

Zannediyorum ki en iyi yöntem, sadece bir İngiliz Hindistan Federasyonu ile başlamak olacaktır. Demokrasi ile despotizm arasında kutsal olmayan bir birlikten doğan federal tasarı, İngiliz Hindistan'ı üniter Merkezî Hükümet'in aynı tehlikeli çemberinde tutmaktan başka işe yaramaz. Bu tür bir üniter formun en büyük avantajı İngilizler için, İngiliz Hindistanı'nda çoğunluk toplumu için ve Hindistan Prensleri için olabilir; ancak on bir Hindistan Eyaletinin beşinde bütün 'yerleşik güç'lerle birlikte üstünlük ve Federal Kongre'nin Hükümet Meclisi'nin bütününde koltukların 1/3 paylaşımı haklarını elde etmedikçe Müslümanlar için hiçbir avantaj olmayabilir. İngiliz Hindistan Eyaletleri'ndeki iktidar meselesine gelince, Bhopal Kralı H. H., Sir Ekber Haydarî ve Mr. Cinnah'ın pozisyonu tartışılmazdır. Bununla birlikte, Hindistan Federasyonu'nda Prenslerin katılımı

karşısında, şimdi İngiliz Hindistan Kongresi'nde yeni bir anlayış içinde temsil talebimizin gereğini yapmak zorundayız. Sorun, İngiliz Hindistan Kongresi'nde Müslümanların payı sorunu değildir; Fakat, Tüm Hindistan Federal Kongresi'nde İngiliz Hindistan Müslümanlarının temsiliyle bağlantılı bir sorundur. Bizim %33'lük talebimiz, Federasyon'a giren Müslüman devletler için tahsis edilen özel payın Tüm Hindistan Federal Kongresi'nde aynı oranda bir talep olarak dikkate alınmak zorundadır.

Savunma Problemi

Hindistan'da federal bir sistemin başarılı olması önündeki diğer bir engel, Hindistan'ın savunma problemidir. Bu problem hakkındaki müzakerelerinde Kraliyet Temsilcileri, ordunun Krallık yönetimine uygun bir durum oluşturmak için Hindistan'ın bütün yetersizliklerini sıraladılar. Temsilciler der ki, "Hindistan ve İngiltere o kadar bağlantılıdır ki Hindistan'ın savunması, *şimdi ve görüş alanı içerisindeki gelecekte* tamamen Hindistan'ı ilgilendiren bir konu olarak ele alınamaz. Bu tür bir ordunun kontrol ve yönetimi, İmparatorluk Hükümeti'nin temsilcilerinin elinde kalmak zorundadır. Şimdi, bu durumdan İngiliz subaylarının ve ordularının yardımı olmaksızın savunma işini yeterli düzeyde yerine getirene kadar kısıtlanan İngiliz Hindistan'ında sorumlu Hükümet'in teşkilinin engellendiği sonucu çıkar mı? *Başka şeyler gibi, yapısal gelişme çizgisi üzerinde de bir engel vardır.* 20 Ağustos 1917 deklarasyonunda tanımlanan son hedefe doğru Merkezî Hükümet'teki bütün gelişme umutları, eğer Nehru Raporunda örneklerle açıklanan düşünce, seçilmiş

NİÇİN PAKİSTAN?

Hindistan Yasama Meclisi'nin otoritesi altındaki ordunun yönetimini reddetmeyi içeren gelecekteki herhangi bir değişmeyi savunursa, belirsiz bir şekilde engellenme tehlikesi altındadır.” Üstelik argümanlarını güçlendirmek için onlar, dinlerin rekabeti ve geniş ölçüde farklı kapasitedeki rakip ırklar gerçeğine vurgu yaparlar ve “Hindistan’ın tabii ve sıradan anlamıyla bant bir ulus olmadığı gerçeği en açık biçimde, savaşçı ırklar ile savaşçı olmayan diğer ırklar arasındaki farkın dikkate alınmasıyla ortaya çıkar.” düşüncesine vurgu yaparak problemi içinden çıkılmaz bir görünüşe sokmaya çalışırlar. Problemin göze çarpan bu özellikleri, İngilizlerin, Hindistan’ın güvenliğini sadece dış tehditlerden korumak için değil, aynı zamanda iç güvenliğin “tarafsız” koruyucuları da olduklarını göstermek için vurgulanmaktadır. Bununla birlikte, federasyondan anladığım kadar, federasyon halinde birleştirilmiş bir Hindistan’da, problemin sadece dış savunma gibi tek cephesi olacaktır. İç barışı sürdürmek için gerekli olan eyalet ordusundan başka, Hindistan Federal Kongresi, bütün eyaletlerden askere alınmış birimlerden oluşan ve bütün topluluklardan seçilen etkili ve tecrübeli kişilerin komuta ettiği, Kuzey-Batı Sınırı’nda güçlü bir Hindistan Sınır Ordusu bulundurmaya devam edebilir. Hindistan’ın etkili askerî subaylara sahip olmada yetersiz olduğunu biliyorum ve bu gerçek, Krallığın idaresi için öne sürülen argümanın yararına Kraliyet Temsilcileri tarafından istismar edilmektedir. Bu noktada, Rapor’dan benim fikrime göre, Temsilciler tarafından üstlenilen duruma karşı en iyi argümanı sunan bir diğer pasajı alıntı yapacağım. Rapor der ki: “Şimdiki zamanda, Kral’ın Temsilcisi’nin sahip olduğu

yüzbaşidan daha yüksek rütbeli bir Hindistanlı yoktur. Biz biliyoruz ki, yirmi beşi alaya ait sıradan işlerde olan otuz dokuz yüzbaşı vardır. Onlardan bir kısmı, emekli olmadan önce gerekli imtihanı geçmiş olsalar bile, daha yüksek rütbeye erişebilmeyi engelleyen yaşadılar. Bunların pek çoğu, Sandhurst sürecinden geçmemişler, fakat Temsilciliklerini Büyük Savaş esnasında almışlardır. Şimdi, beklenti ne kadar gerçek olursa olsun ve bu dönüşüm için çalışma isteği ne kadar aşırı olursa olsun, yine de mücbir şartlar, üyeleri Başkan ve Ordu Sekreteri dışında Hindistan beyefendileri olan Skeen Komitesi tarafından şu sözlerde o kadar etkili bir şekilde dile getirilmektedir: ‘Gelişim... her safhada sağlamlştırılan başarıya ve bu tür bir gelişmeyi düzenli ve yavaş olarak başından sonuna kadar icra etmede askerî yeterliliği sürdürmeye bağlı olmak zorundadır. Daha yüksek bir komuta, hepsi ast rütbelere ve sınırlı tecrübeye sahip Hindistan subaylarının var olan kadroları ile kısa sürede gelişemez. Subay sınıfı için az sayıda damla damla gelen uygun Hindistanlı acemi erleri –ve biz samimiyetle sayılarının artmasını arzu ediyoruz-, daha büyük bir miktarda artana kadar; yeterli Hindistanlıların tecrübe elde etmelerine ve her nasılsa, bazı Hindistan alaylarının bütün subaylarına zorunlu eğitimi şart koşana kadar; Hindistan subaylarının yüksek komuta için başarılı bir ordu kariyeriyle yeterli olmalarına kadar, gözle görülür bir biçimde tamamıyla Hintli askerlerle donatılmış orduyu meydana getirecek bir durum için Hintlileştirme politikası geliştirmek mümkün olmayacaktır. Hatta, sürecin tamamlanabilmesinden önce yılların geçmesi zorunludur.’”

NİÇİN PAKİSTAN?

Şimdi ben, gidişatın şimdiki durumundan kimin sorumlu olduğunu sormaya cüret ediyorum? Bizim savaşıcı olan ırklarımızın bazısının doğasında olan yetersizlik için veya askerî eğitim sürecinin yavaşlığı için bedel ödeme zamanı gelmiş midir? Savaşıcı ırklarımızın askerî kapasitesi inkâr edilemez. Askerî eğitim süreci, diğer insanî eğitim süreçleriyle karşılaştırıldığında aynı derecede yavaş olabilir. Bu konuda yargıda bulunmak için askerî uzman değilim. Fakat meslekten olmayan bir kimse olarak bu tartışmanın, ifade edildiği gibi, bu sürecin hemen hemen sonsuza kadar var olabileceği yanılığısına düşeceğini hissediyorum. Bu durum, Hindistan için kalıcı kölelik anlamına gelir ve Hindistan'ı, Nehru Raporu tarafından önerildiği gibi, personelin karşılıklı anlaşma ile yerleştirilebileceği bir savunma komitesini görevlendirmekten Sınır Ordusu'nun sorumlu olacağı şeklindeki daha fazla ihtiyacı ortaya çıkarır.

Bundan başka, Hindistan'ın kara sınırı sorununa olağanüstü önem veren Simon Raporu değerlidir, fakat onun denizle ilgili konumu için sadece referans vererek geçmektedir. Hindistan şüphesiz kara sınırlarından istilâlara karşı göğüs germek zorundadır; fakat onun şimdiki yöneticilerinin Hindistan'ın deniz kıyısının savunmasızlığı sebebiyle onun egemenliğine sahip oldukları bilinmektedir. Kendi kendini yöneten ve özgür bir Hindistan, bugünlerde kendi deniz kıyısına kara sınırlarından daha büyük bir dikkat göstermiş olacaktır.

Eğer Federal Hükümet kurulursa, Müslüman federal devletlerin Hindistan'ın savunması amacıyla tarafsız Hindistan ordusunun ve deniz kuvvetlerinin oluşumunu

gönüllü bir şekilde kabul edeceklerinden şüphe etmiyorum. Hindistan'ın savunması için bu tür tarafsız bir askerî güç, Moğol Egemenliği günlerinde gerçek olmuştur. Gerçekten Ekber zamanında Hindistan sınırı bütünüyle, Hindu generallerden görevlendirilen orduyla korundu. Ben kesin olarak emimin ki, federasyon olmuş bir Hindistan'a bağlı tarafsız bir Hindistan ordusunun tasarımı, Müslümanların yurtseverlik duygusunu yoğunlaştıracaktır ve sonuç olarak, sınırların ötesinden Müslümanlarla birleşen Hindistan Müslümanları hakkındaki, eğer herhangi bir istilâ olayı meydana geldiğinde, herhangi bir şüphe ile ilgili güveni yerleştirecektir.

Alternatif

Hindistan'ın en önemli iki yapısal problemine göz atmak üzere, bana göre Hindistan Müslümanları için olması gereken yolu özetle belirtmeye çalışıyorum. Toplumsal problemin sürekli çözümünü sağlamak için tasarlanan İngiliz Hindistan'ının yeniden dağılımı, Hindistan Müslümanlarının temel isteğidir. Bununla birlikte, eğer Müslümanların toplumsal problemin bölgesel çözümü talebi görmezlikten gelinirse, o zaman ben, Tüm Hindistan Müslümanları Birliği ve Tüm Hindistan Müslümanları Konferansı yoluyla tekrar tekrar ısrarla dile getirilen Müslümanların talebini mümkün olduğu kadar kesin bir şekilde desteklerim. Hindistan Müslümanları kendilerinin çoğunluk haklarını etkileyecek, Pencab ve Bengal'de ayrı seçmenler yoluyla ele geçirilecek veya herhangi bir Merkezî Yasama Meclisi'nde onların %33'lük temsiline güvence vermede yetersiz kalacak herhangi bir yapısal değişikliği kabul edemezler. Müslüman

NİÇİN PAKİSTAN?

siyasî liderlerin içine düşecekleri iki tuzak vardı. Birincisi, Hindistan milliyetçiliğinin yanlış bir değerlendirmesinden kaynaklanan ve Hindistan'da herhangi bir siyasî güç elde şansından Hindistan Müslümanlarını mahrum bırakan Lucknow Pact'ın reddettiği tehlike idi. İkincisi ise, Pencab Müslümanlarını neredeyse azınlık durumuna düşüren bir teklifle sonuçlanan Pencab Köylülüğü diye adlandırılabilir şeyin menfaatine İslâmî birlik ve dayanışma fedakârlığının dar tasavvurudur. Hem Pact'ı hem de teklifi kınaması, bu birliğin görevidir.

Simon Raporu, Pencab ve Bengal'de yasal bir çoğunluk önerilmeyerek Müslümanlar için büyük bir adaletsizlik ortaya koyar. Müslümanlar ne Lucknow Pact'e yapışıp kalır ne de birleşik seçmenler tasarısını kabul eder. Hindistan Hükümeti'nin Simon Raporu'nu derhal sevk etmesi, Müslüman toplumun Rapor ile önerilen alternatiflerden herhangi birini kabul etmeye gönüllü olduklarının ifade edilmediği dokümanın yayınlanmasından bu yana, Raporu kabul ettiği anlamına gelir. Raporun sevk edilmesi, başka yerlerde Müslüman azınlıklara verilen önem yüzünden yalnızca onların nüfusları oranında Pencab ve Bengal'de konsilde temsil edilmelerinden mahrum bırakılmaları için olabilecek yasal bir şikayeti onaylamaktadır. Fakat Hindistan Hükümeti'nin sevki, Simon Raporu'nun adaletsizliğini düzeltmede beklenen sonucu veremez. Pencab'ı ilgilendirdiği ölçüde –bu durum çok önemli bir noktadır- o, Pencab Hükümeti'nin resmî memurları tarafından neticelendirilen ve Pencab Müslümanlarına Hinduların ve Sihlerin birliği üzerine çoğunluk ve Meclis'te bir bütün olarak %49'luk bir oran sağlayan ve 'dikkatli bir şekilde dengelenmiş tasarı' diye

adlandırılan tasarımı desteklemektedir. Pencab Müslümanlarını, Meclis'in bütününde belirgin bir çoğunluktan daha az bir şeyin memnun edemeyeceği gün gibi ortadadır. Bununla birlikte Lord Irwin ve onun Hükümeti, onların oy vermesiyle kurala daha çok uygun olarak nüfuslarını yansıtan ayrıcalığın artmasına kadar durdurulmadıkça, ve dahası, eyalet konsilinde Müslüman üyelerin 2/3'lük çoğunluğun ayrı temsil etme hakkından vazgeçmeyi tam bir ittifakla kabul etmedikçe, çoğunluk toplumlari için ortak seçmenleri haklı çıkarmayı onaylar. Yine de ben, niçin Hindistan Hükümeti'nin Müslümanların şikayetinin meşruiyetini tanıdığını ve Müslümanların Pencab ve Bengal'de yasalarla belirlenmiş çoğunluğunu önermek için bir cesarete sahip olmadıklarını anlayamıyorum.

Hindistan Müslümanları, en azından Sind'i ayrı bir eyalet olarak oluşturmada başarısızlığa düşecek ve Kuzey-Batı Sınırı Eyaleti'ni ikinci derecede siyasî statüye sahip bir eyalet olarak ele alacak bu tür herhangi bir değişikliği kabul edemez. Sind'in niçin Belucistan ile birleştirilemeyeceği ve ayrı bir eyalete dönüştürülemeyeceği konusunda bir neden göremiyorum. Sind'in Bombay Başkanlığı ile ortak olarak hiçbir şeyi yoktur. Hayat ve medeniyet bakımından Kraliyet Temsilcileri Sind'i Hindistan'dan daha çok Mezopotamya ve Arabistan'a yakın bulurlar. Müslüman coğrafyacı Mes'ûdî, "Sind, İslâm'la yönetilen ülkelere *daha yakın* bir ülkedir." dediğinde çok önceleri bu birbirine benzerliğe işaret etmişti. İlk Emevî hükümdarının Mısır için şöyle dediği bildirilmektedir: "Mısır'ın arkası Afrika'ya, yüzü Arabistan'a doğrudur." Gerekli değişikliklerle aynı görüş, Sind'in tam konumunu tanımlamaktadır. Onun

NİÇİN PAKİSTAN?

arkası Hindistan'a, yüzü Merkezî Asya'ya doğrudur. Üstelik onun, Bombay Hükümeti'nden bir duygudaşlık isteyemeyeceği tarımsal problemlerinin tabiatına karşın onun sonsuz ticarî imkânları, Hindistan'ın ikinci metropolü içinde Karaçi'nin kaçınılmaz büyümesine bağlıdır. Sind'i, bugün dostça olsa bile bir Başkanlığa bağlı olarak tutmak mantıklı değildir ve uzak olmayan bir süreçte bir rakip olması muhtemeldir. Konuştuğumuz malî zorluklar, ayrılma yoluna yön göstermektedir. Bu konuda, herhangi bir kesin güvenilir resmî bildiri bilmiyorum. Fakat, bu tür problemlerin var olduğu kabul edilirken Hindistan Hükümeti'nin niçin, bağımsız gelişme mücadelesinde geleceği parlak bir eyalet için geçici olarak malî yardım veremeyeceği konusunda bir neden göremiyorum.

Kuzey-Batı Sınır Eyaleti'ne gelince, Kraliyet Temsilcileri'nin, bu eyaletin insanların reform için herhangi bir hakka sahip olduklarını hemen hemen tanımadıklarını belirtmek acı vericidir. Onlar, Bray Komitesi'ne ulaşmaktan uzaktırlar. Onlar tarafından önerilen konsil, Başkan Temsilcisi'nin otokrasisini gizlemek için sadece bir kafestir. Afgan'ın bir sigara yakması için doğal hakkı, sadece bir barut evinde yaşıyor olması yüzünden azaltılmaktadır. Kraliyet Temsilcileri'nin nükteli tartışması yeteri kadar hoştur ama inandırıcı olmaktan oldukça uzaktır. Siyasî reform bir ışıktır, ateş değildir; ve bir barut evinde veya bir maden ocağında yaşamak için bulunuyor olsa da her insanoğlunun aydınlanmaya hakkı vardır. Yasal istekleri için katlanmaya cesur, zeki ve azimli olan Afganlar, tam olarak kendi kendine gelişmenin imkânlarından kendilerini mahrum bırakmak için

herhangi bir teşebbüsten dolayı memnun olmayacaklarından emindirler. Bu tür tartışan bir insanı elde tutmak, hem İngiltere'nin hem de Hindistan'ın menfaatinedir. Talihsiz şu eyalette son zamanlarda ne olduysa, Hindistan'ın geri kalan kısmında özerklik prensibine yol açtığı için insanlara üvey anne davranışının gösterilmesinin bir sonucudur. Ben sadece ümit ediyorum ki İngiliz devlet adamlığı, söz konusu eyalette bugünkü huzursuzluğun konu ile ilgili olmayan herhangi bir sebep dolayısıyla olduğu şeklindeki inanç içerisinde kendi kendisini kandırmasıyla, mevcut durumun görünüşünü anlaşılabilir bir hale getirmeyecektir.

Kuzey-Batı Sınır Eyaletinde bir miktar reformun başlangıcı için bir öneri hazırlayan raporu Hindistan Hükümeti'nin derhal sevk etmesi de tatmin edici değildir. Raporu sevk etme, statüyü bir tür temsilci Konsili ve yarı resmî temsilcilerden oluşan bakanlar kurulu önerisinde bulunan Simon Raporu'ndan daha ileri götüreceğine şüphe yoktur; fakat bu önemli Müslüman Eyaleti'ne diğer Hindistan eyaletleriyle eşit bir ilişki sağlamada yetersiz kalacaktır. Gerçekten Afganlar, içgüdüyle, demokratik kurumlara Hindistan'daki diğer insanlardan daha çok ayak uydururlar.

Yuvarlak Masa Konferansı

Ben şimdi, Yuvarlak Masa Konferansı hakkında bazı gözlemler yapmak üzere davet edildiğimi düşünüyorum. Kişisel olarak ben, bu Konferans'ın sonuçları hakkında iyimser değilim. Toplumsal çekişmenin gerçek manzarasının sona ereceği ve değişmiş bir atmosfer içerisinde daha iyi olan önerinin geçerli olacağı ve Hindistan'daki iki büyük topluluk

NİÇİN PAKİSTAN?

arasındaki farklılıkların gerçek bir uzlaşmasının görünüşte Hindistan'ın özgürlüğünü getireceği umut edilmişti. Bununla birlikte şimdiki sonuçlar, farklı bir hikâyeyi söylemektedir. Gerçekten Londra'da toplumsal problem tartışması, Hindistan'ın iki büyük kültürel birimleri arasındaki temel eşitsizliği olduğundan daha açık bir şekilde göstermiştir. Hâlâ İngiltere Başbakanı, Hindistan sorununun millî olmadığını, milletlerarası olduğunu kavramaya görünüşte yanaşmamaktadır. O, şunu söylemiş olması için bilgilendirilmiştir: "Hindistan Hükümeti'nin ayrı seçmenlerin himayesi için Parlamento'ya teklifler sunması zor olacaktır. Çünkü İngiliz demokratik düşüncelerine göre ortak seçmenler çok daha fazladırlar." Apaçiktır ki Başbakan, birçok milletlerden oluşan bir ülkede İngiliz demokrasi modelinin herhangi bir kullanımının mümkün olamayacağını ve ayrı seçmenler sisteminin, problemin bölgesel çözümü için sadece az bir bedel olduğunu anlamamaktadır. Azınlıklar Alt Komitesi, muhtemelen tatmin edici bir uzlaşmaya ulaşamayacaktır. Problemin bütünü, İngiliz Parlamentosu'nun önüne gitmek zorunda kalacaktır; ve biz sadece ümit edebiliriz ki, İngiliz Milleti'nin zeki görüşlü temsilcileri, bizim pek çok Hindistan siyasetçilerimizin aksine, gidişatın dış görünüşünü delip geçebilecekler ve Hindistan gibi bir ülkede barış ve güvenliğin gerçek temel ilkelerini açık bir şekilde göreceklerdir. Homojen bir Hindistan kavramı üzerine bir yapı bina ettirmek ve İngiliz demokratik düşünceleriyle zorla kabul ettirilmiş Hindistan ilkelerini uygulamaya koymak, farkında olmadan Hindistan'ı bir iç savaşa hazırlayacaktır. Görebildiğim kadarıyla, Hindistan bünyesi içindeki çeşitli insanlara,

aniden kendi geçmişleriyle ilgilerini kesmeksizin modern çizgi üzerinde özgür bir şekilde kendi kendilerini geliştirecek imkânlar verilene kadar bu ülkede barış olmayacaktır.

Yuvarlak Masa Konferansı'ndaki bizim Müslüman delegelerimizin, Hindistan'ın milletlerarası problemi diye isimlendirdiğim şeyin gerçek bir çözümünün önemini tamamen fark ettiklerini söyleyebilmekten memnunum. Onlar, tamamen karara bağlanmış Merkezî Hükümet'in sorumluluğu probleminden önce, toplumsal problemin bir çözümü için ısrar etmede tam olarak haklıdır. Hiçbir Müslüman siyasetçi, Başbakan'ın İngiliz demokratik görüşleri diye adlandırdığı şeyi kendi çıkarına kullanması için açık ve net bir şekilde planlanan propaganda kelimesi olan komünalizmde somutlaşan meydan okumaya ve İngiltere'yi Hindistan'da gerçekten olmayan şeylerin durumunu gerçek kabul etmesi konusunda yanıltmaya karşı duyarsız olamaz. Büyük çıkarlar tehlikede bulunmaktadır. Biz yetmiş milyon kişiyiz ve Hindistan'da herhangi diğer milletlerden daha fazla homojen (mütecanis) bir milletiz. Gerçekten Hindistan Müslümanları, kelimenin modern anlamında bir millet olarak lâyük olduğu şekilde tanımlanabilen tek Hindistan milletidir. Hindular, hemen hemen bütün noktalarda bizden ileride olsalar bile, İslâm'ın karşılıksız bir armağan (ihsan) olarak size vermiş olduğu, bir millet için gerekli olan bir tür homojen hale gelmeyi hâlâ başaramamışlardır. Şüphesiz ki onlar, bir millet haline gelmek için yoğun olarak isteklidirler, fakat bir millet olmanın süreci, doğum sancısı çekmenin bir türüdür ve Hindu Hindistan olduğu takdirde onun sosyal yapısını tam olarak elden

NİÇİN PAKİSTAN?

geçirmeyi gerektirir. Müslüman liderler ve siyasetçiler, Türkiye, İran ve diğer Müslüman ülkelerin belli bir bölgeye ait olma gibi millî çizgiler üzerinde geliyor oldukları şeklindeki yanlış bir argümanla, hilekâr bir şekilde kendilerini büyülenmeye bırakmamalıdır. Hindistan Müslümanları, farklı bir şekilde yerleşmişlerdir. Hindistan dışındaki İslâm ülkeleri, nüfusu hemen hemen bütünüyle Müslümandır. Kur'ân dilinde 'ehl-i kitap' olarak adlandırılan azınlıklar, oraya aittir. Müslümanlarla 'ehl-i kitap' arasında sosyal engeller yoktur. Bir Yahudi veya bir Hıristiyan veya bir Zerdüş, bir Müslümanın yiyeceğini ona dokunarak kirletmez ve İslâm Hukuku 'ehl-i kitap' ile evlenmeye izin verir. Gerçekten, insanlığın nihaî birleşmesinin gerçekleşmesine doğru götüren İslâm'ın uygulanabilir ilk adımı, hemen hemen aynı etik ideale sahip insanların meydana çıkmaları ve birleşmeleri için davet etmektir. Kur'ân şunu ilân eder: "Ey ehl-i kitap! Hepimiz için ortak olan Allah'ın Birliği 'kelimesi'nde birlikte toplanmaya gelelim." (bk. Âl-i İmran 3/64; çev.) İslâm'ın ve Hıristiyanlığın savaşları ve daha sonra çeşitli şekillerde Avrupa saldırılarının, İslâm Dünyası'nda kendisine yol bulmasına bu âyetin mutlak anlamı izin veremez. Günümüzde İslâm ülkelerinde bu birleşme, Müslüman Milliyetçiliği olarak adlandırıldığı şekliyle tedricî olarak gerçekleştirilmektedir.

Bana göre şunu eklemek oldukça gereklidir: Delegelerimizin başarısının özgün testi, Delhi Yasa Tasarısı'nda somutlaştığı gibi, Konferans'ın Müslüman olmayan delegelerine bizim taleplerimizi kabul ettirebilecek düzeyde olmalarıdır. Eğer bu talepler kabul edilmezlerse, o zaman çok büyük ve bir hayli ulaşılan önem sorunu, bu topluluk için artacaktır. Bu

durumda, Hindistan Müslümanları tarafından bağımsızlığın ve çok güçlü siyasî hareketin önemi ortaya çıkacaktır. Eğer siz idealleriniz ve istekleriniz hakkında bütün tehlikelerle karşı karşıya iseniz, bu tür bir aksiyon için hazır olmak zorundasınız. Bizi yöneten kişiler, bir çok siyasî görüşü ortaya koydular ve onların düşüncesi tabii ki bizi, şimdi Hindistan'da ve Hindistan dışında insanların kaderlerini şekillendiren güçlere karşı az veya çok duyarlı hale getirdi. Fakat ben soruyorum: Bu düşünme, yakın gelecekte ortaya çıkabilecek bir durumun gerektirdiği bir tür aksiyon için bizi hazırlamış mıdır? Açıkça söylememe izin verin, şimdiki zamanda Hindistan Müslümanları iki belâdan ıstırap çekmektedirler. Birincisi, kişilerin isteğidir. Sir Malcolm Hailey ve Lord Irwin, Aligarh Üniversitesinde toplumun liderler yetiştirmede başarısız olduğunu söyledikleri zaman, bilimsel kararlarını tam olarak düzeltmişlerdi. Liderler dendiğinde ben, modern tarihin eğilimi hakkında güçlü bir algı ile beraber, eşit olarak İslâm'ın ruhu ve kaderi hakkında, Allah vergisi veya tecrübeyle, güçlü bir algıya sahip kişileri kastederim. Bu tür insanlar gerçekten bir insanın gücünü harekete geçirendirler; onlar Allah'ın lütfüdürler ve sipariş edilemezler. Hindistan Müslümanlarının ıstırabını çektiği ikinci belâ, sürü içgüdüğü diye adlandırılan şeyden toplumun süratle ziyan görmesidir. Bu sürü içgüdüğü, toplumun genel düşüncesine ve faaliyetine katkı yapmaksızın bağımsız mesleklere başlamak için kişilere ve gruplara imkân hazırlar. Biz bugün siyaset alanında, asırlardır din alanında yapmakta olduğumuz şeyi yapıyoruz. Fakat, dinde değiştirilebilir biçimde olan incir çekirdeğini doldurmayacak kadar önemsiz tartışmalar,

NİÇİN PAKİSTAN?

bizim birlik ve dayanışmamıza çok fazla zarar vermez. Onlar, en azından, bir insan olarak yapımızın özgün prensibini hazırlayan şeye olan ilginin belirtisidir. Üstelik bu prensip, o kadar geniş olarak düşünülmektedir ki, bir grup için İslâm'ın genel gövdesinden kendisini bütünüyle ayırması ölçüsünde başkaldırmak hemen hemen mümkün değildir. Fakat siyasî aksiyonda farklılık, insanlarımızın yaşamının en iyi menfaati için ihtiyaç olunan bir hareketi ilgilendirdiği zaman tehlikeli olabilir. O zaman biz bu iki belâyaya nasıl çare bulacağız? Birinci belânın çaresi elimizde değildir. İkinci belâyaya gelince, bir çıkar yol keşfetmenin mümkün olduğunu düşünüyorum. Ben bu konuda açık ve kesin görüşlere sahibim; fakat ben, gerçekten ortaya çıkan durumu kavrayıncaya kadar onların anlatımını ertelemeğin uygun olduğunu düşünüyorum. Eğer ihtiyaç olan durum ortaya çıkarsa, bütün farklı fikirlerde kılavuzluk yapan Müslüman liderler bir araya toplanmak, teklifleri göz ardı etmemek, en sonunda Müslümanların tavrını belirlemek ve somut başarıya gidecek yolu göstermek zorunda olacaklardır. Bu söyleyimde, söz konusu alternatiften sadece sizin onu hafızanızda koruyabileceğinizi arzu ettiğimden ve bu arada onun hakkında bazı ciddî görüşler aktarmayı istediğimden dolayı bahsettim.

Sonuç:

Beyefendiler, konuşmamı tamamlamış oldum. Sözü bitirirken, hem bir toplum olarak kendi menfaatiniz için hem de bir bütün olarak Hindistan'ın menfaati için Müslüman toplumunda tam bir organizasyonu ve irade ve amaç birliğini gerektiren Hindistan tarihinin şimdiki

krizi hakkında sizin üzerinizde derin bir tesir bırakabilirim. Hindistan'ın devam eden siyasî köleliği ve sonu gelmeyen sefaletin kaynağı, Asya'nın bütünü içindir. O, Doğu'nun ruhunu sindirdi ve onu, bir zamanlar kendisini büyük ve muhteşem bir kültürün yaratıcısı yapan kendini ifade etme zevkinden bütünüyle mahrum bıraktı. Yaşamak ve ölmek için kaderimizin belirlendiği yer olan Hindistan ile ilgili bir sorumluluğa sahibiz. Asya, özellikle Müslüman Asya ile ilgili bir sorumluluğumuz var. Mademki tek bir ülkede yetmiş milyon Müslüman İslâm için, Müslüman Asya'daki bütün ülkelerin bir araya gelmesinden daha fazla değerli bir varlık oluşturuyor, o zaman Hindistan problemine sadece Müslüman bakış açısıyla değil, aynı zamanda Hindistan Müslümanı olma sıfatı bakımından bakmak zorundayız. Asya ve Hindistan ile ilgili görevimiz, belirli bir amaç üzerinde kararlaştırılmış olacak bir organizasyon olmaksızın sadakatle yerine getirilemez. Hindistan'ın diğer bağımsız siyasal varlıkları arasında bağımsız siyasal bir varlık olarak kendi menfaatiniz için bu tür bir donatım, kayıtsız şartsız bir ihtiyaçtır. Bizim alt üst olmuş durumumuz, toplumsal hayatımız için çok gerekli olan siyasî konuları çoktan birbirine karıştırmıştır. Toplumlar arası karşılıklı bir anlayıştan ümitsiz değilim, fakat yakın bir gelecekte, mevcut krizin üstesinden gelmek için bağımsız bir aksiyon çizgisini benimsemek üzere toplumumuzun vazifeye çağrılabilceği kanaatini sizlerden gizleyemem. Bu tür bir krizde bağımsız bir siyasî aksiyon çizgisi, tek bir amaçla bir merkezde toplanmış bir iradeye sahip kararlı insanlar için tek mümkün yoldur. Birleştirilmiş bir iradenin organik bütünlüğünü başarmak sizin için mümkün müdür?

NİÇİN PAKİSTAN?

Evet. Artan yukarıdaki bölgesel çıkarlar ve özel istekler, bireysel ve kolektif aksiyonun değerini belirlemeyi öğrenmek, temsil ettiğinizi zannettiğiniz idealin ışığında yine de maddî sonuçları göstermektedir. Ruh için maddeden geçiniz. Madde çokluktur; ruh aydınlık, canlılık ve birliktir. Müslümanların tarihinden bir ders öğrenmiştim. Onların tarihinde kritik anlarda Müslümanları kurtaran İslâm'dır, *tersine* değildir. Eğer bugün, tasavvurunuzu İslâm üzerinde bir noktada toplarsanız ve İslâm'da somutlaşmış ebedî olarak diriltlen ideadan ilham bulmaya çalışırsanız, ancak o zaman, dağıttığınız güçlerinizi yerine koyuyor, kaybettiğiniz bütünlüğünüzü yeniden elde ediyor ve İslâm'a uyarak top yekûn yok olmaktan kendinizi kurtarıyor olacaksınız. Kutsî Kur'ân'da en etkileyici âyetlerden biri bize, bir tek insanın doğumu ve yeniden doğumu gibi bütün bir insanlığın doğumu ve yeniden doğumunu öğretir. Siz, niçin, yaşayan, hareket eden ve tek bir kişilik olarak varolan bir insan olarak, bu mükemmel insanlık kavramına ilk uygulayan taraftarı olmak için hakkıyla sahip çıkabilecek kişi olamıyorsunuz? Hindistan'daki işlerin, varolmak için göründükleri gibi olmadıklarını söylediğim zaman hiç kimseyi şaşırtmayı istemiyorum. Bunun anlamı, onlara dikkatle bakmak için, sadece gerçek kolektif bir benliği başarmış olduğunuz zaman üzerinize gün ağarmaya başlayacaktır. Kur'ân'ın ifadesinde: “Ey İnananlar! Siz kendinize sağlam bir şekilde sahip olunuz. Siz doğru yolda olduğunuz takdirde, yoldan sapmış hiç kimse size zarar veremez.” (bk. el-Mâide 5/105.)